

Indre Missions andagter
NETANDAGTEN.DK

70 300 150

Nye andagter hver dag

FÅ APPEN 'ORD TIL EFTERTANKE' GRATIS

 jesusnet.dk

Hvordan kommer man i Himlen?
jesusnet.dk/artikel/3995

SJÆLESORGLINJEN

HAR DU BRUG FOR
AT SNAKKE MED NOGEN?

HVER MANDAG AFTEN
KL. 19.00 - 22.00

82 271 333

 Indre Mission

Et ord med på vejen

Udgivet af Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark.

ISSN 0901-2362 - 126. årgang

Ekspedition: Tlf. 82 27 13 37, email: ar@imh.dk

Redaktion: Morten Stubkjær Klausen, email: msk@imt.dk

Ansvarshavende redaktør: Asbjørn Asmussen,

tlf. 82 27 13 54, e-mail: aa@imt.dk

Hjemmeside: jesusnet.dk/etord

Layout: Ben Haman

Foto: BenHaman © Gemini

Himlen er en nyskabt verden

Ordet »Himlen« er i Bibelen betegnelsen for en dimension, vi ikke kan se, men som er meget virkelig. Det er den del af den åndelige verden, hvor Gud regerer suverænt.

En dag vil Gud gøre op med alt ondt i verden. Alt, hvad der er tilbage efter opgøret, er en nyskabt vidunderlig verden, hvor Guds vilje sker overalt. Der vil vi kunne se Gud og være fysisk sammen med ham.

Men indtil da er han usynligt til stede i denne verden, samtidig med at han er i Himlen.

I bønnen fadervor lyder det blandt andet: »Vor Fader, du som er i himlene!« ... »ske din vilje som i Himlen således også på jorden«. Det er altså en bøn om, at ligesom Guds gode vilje altid sker i Himlen, sådan må det også smitte af her på jorden.

Kommer de døde i Himlen? Bibelen fortæller ikke meget om, hvordan vi har det, fra vi dør, og til vi opstår igen. Den siger bare, at vi »sover hos Gud«. Så hvor vi end er, er vi ikke ved bevidsthed.

Bibelen kan også bruge ordet himlen på en mere fysisk måde, når der er tale om luftrummet omkring jorden.

Sprint Aagaard Korsholm

ET ORD MED PÅ VEJEN

SEPTEMBER 2026

alene

beredningsmateriale, arrangementer

side, Vi er over 200 medlemmer

og bog

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

og

Som nårig
overvejede han
at skyde sin far

Henrik Iversen fik som barn tæsk af sin far og havnede i misbrug. På et behandlingssted lærte han en bøn, der gav hans liv en ny retning ▶

Fotos: Anette Ingemansen

► Da Henrik Iversen var ni år, sad han en dag og ventede på sin far med et jagtgevær på knæene. Han ville skyde sin far eller sig selv, men da faren kom hjem, skød han ikke. I stedet fik han tæsk af sin far som så ofte før.

»Jeg er opvokset i en arbejderfamilie i Hadsund, som absolut ikke havde noget at gøre med kristendom. Min far var arbejdsmand, alkoholiker og pillemisbruger, udadreagerende og utilregnelig. Min hverdag var kun præget af frygt. Jeg vidste ikke meget om, hvad kærlighed var.«

Moren så magtesløst på, mens sønnen blev slået, og den lille dreng måtte trøste sin grædende mor.

Magtbalancen blev ændret

Dagen efter episoden med geværet blev han kaldt ind til skolepsykologen, som spurgte, hvordan han havde det derhjemme. Han fortalte om episoden.

Forældrene blev indkaldt til samtale, og det blev besluttet, at Henrik Iversen skulle på børnehjem.

Han kom afsted og havde ingen kontakt til sine forældre og søskende det første halve år. Da han siden kom hjem at bo igen, ønskede ingen skoler at have ham.

»Jeg følte, at jeg blev forladt,« fortæller Henrik Iversen, der allerede som niårig begyndte at drikke.

»Jeg fandt ud af, at det kunne dulme noget af det, der gjorde ondt,« forklarer han.

Da han blev teenager, havde han gennem kampsport lært at slå fra sig, og det ændrede magtbalancen.

»Da jeg var cirka 15 år, hoppede jeg op på en seng og sparkede min far i hovedet, så han lå og rullede rundt på gulvet. Siden dengang har han aldrig slået mig.«

Som 16-årig flyttede han hjemmefra.

»Jeg flyttede i kollektiv med nogle, der var ældre, og som lærte mig at være stiknarkoman,« forklarer han.

»Så kørte jeg i det liv, indtil jeg blev 34 år – ud og ind af fængsler, kriminalitet, narkohandel, vold og rockermiljøer.«

Bad den første bøn i fængslet

På et tidspunkt flyttede han til København. Her tog misbruket for alvor fart, og til sidst boede han på gaden. Kort efter havnede han i fængsel.

»Jeg var så syg af abstinenser, at jeg bad min første bøn i mit liv: 'Kære Gud, hvis du bare lige vil hjælpe mig den her ene gang, så skal du aldrig høre fra mig igen.' Jeg vidste ikke,

hvor det kom fra. Det var ikke noget, jeg havde skænket en tanke før,« forklarer han.

Senere flyttede han hjem til sine forældre igen – han ville starte forfra. Men afhængigheden tog hurtigt over.

En aften gav faren ham et ultimatum om at søge hjælp eller flytte ud og aldrig kontakte forældrene igen. De kunne ikke længere holde det ud

»Det var det bedste, min far nogensinde havde gjort. Han reddede mit liv.«

En læge fik ham i Minnesota-behandling – en intensiv, gruppebaseret behandlingsform mod misbrug. Det første møde var overvældende.

»De kom alle sammen og gav mig et kram. Jeg tænkte: 'Det her er ikke et sted, jeg skal være.' Det følte fremmed. For blødt. For tæt,« forklarer han.

Men så hørte han sindsrøben – en central del af behandlingen: »Gud, giv mig sindsro til at acceptere de ting, jeg ikke kan ændre, mod til at ændre de ting, jeg kan, og visdom til at se forskellen.«

»Det gjorde et kæmpe indtryk,« understreger Henrik Iversen, der blev udfordret af én af de andre beboere på, om ikke nogen havde holdt hånden over ham. Det fik ham til at undersøge, hvad det med Gud handlede om.

Han var der i et år, og flyttede så til Aalborg og begyndte i en kirke der, for han havde opdaget, at han passede ind i den kristne tro. To år senere mødte han sin kone, som han fortalte alt.

Hun blev ikke skræmt væk – de blev gift og fik siden to piger. Henrik har nu været clean i 30 år.

Vi græd og krammede

Barndommens vold har ikke farvet forholdet til hans himmelske far.

»Jeg ser ham som en tilgivende far. Det er en rummende far, det er en forstående far, en der ikke dømmer mig,« siger han.

»Jeg har fået et mere positivt billede af det at være far ved at lære Gud at kende. Han har vist mig, hvordan jeg skulle være som far. Jeg skulle rumme mine børn, når de var sure og frustrerede. Det er jo det, Gud har lært mig. Gud har lært mig at blive en bedre far.«

Troen og hans terapeutiske uddannelse åbnede også vejen for tilgivelse.

»Jeg fik faktisk et rigtig godt forhold til min far til sidst, inden han døde. Vi fik ryddet op i det, fordi jeg sagde til ham, at jeg gerne ville sige undskyld for den, jeg havde været,« fortsætter Henrik Iversen.

»Da jeg italesatte det, sagde han selv, at han ikke havde været en god far og gerne ville sige undskyld for den, han havde været. Så græd vi og krammede, og så var det ligesom 'puf' væk.«

Anette Ingemansen
Redigeret af Morten Stubkjær Klausen